

Anellament d'una colònia de falciots

El 3 de juliol d'aquest any farà 21 anys que el GACO (Grup d'Anellament de Calldetenes-Osona) va fer la primera anellada de la colònia de falciots que hi ha a la muralla de Pere III de Vic i que ha repetit cada any fins ara.

Els falciots són uns ocells de forma semblant a la de les orenetes i de unes dimensions una mica més grans, tenen tot el cos de color negre excepte la gola, que la tenen blanca. Aquestes aus es caracteritzen per la seva adaptació total a la vida a l'aire; mengen, beuen, la copulació la duen a terme a l'aire i fins i tot són capaços de dormir tot volant. Aquests ocells s'alimenten d'insectes aeris i els recullen mentre volen amb la seva gran boca. El seu hàbitat de cria sol ser en forats d'edificis i murs, on se solen agrupar en colònies a l'hora de criar. Acostumen a volar en estol, i sovint agafen velocitats espectaculars gràcies a la seva impactant coordinació de vol en grup. Cal remarcar també que aquests equilibristes voladors són uns migradors molt importants. Arriben a la comarca a finals de primavera i es posen a criar. Després de passar tot l'estiu aquí, quan arriba la tardor i el fred comença a provocar l'escassetat dels insectes dels quals s'alimenten, es veuen obligats a anar-se'n cap a l'Àfrica, on passaran l'hivern per esperar la pròxima primavera.

El cas és que des del 3 de juliol 1986, cada any el GACO porta a terme un control de la colònia de falciots ja esmentada a través de l'anellament de polls i adults i de la lectura de les anelles dels falciots que ja en porten. Amb aquest control anual el GACO ha pogut observar aspectes bastant curiosos de la vida d'aquests ocells. Gràcies a l'anellament s'ha pogut estimar força rigorosament el període de vida mínim d'alguns individus en qüestió. Per exemple, hem trobat falciots anellats per nosaltres com a adults durant 11 anys, és a dir, que com a mínim han viscut 12 anys, dada considerablement important per una au d'aquestes dimensions. Una altra observació curiosa i bastant abundant, almenys en la colònia estudiada, és que després de fer milers de quilòme-

tres de viatge per anar cap a l'Àfrica i per tornar, els individus solen reinstal·lar-se en la mateixa muralla, en el mateix forat del niu, i fins i tot, amb la mateixa parella, és a dir, que les parelles poden arriben a establir relacions amb certa fidelitat. És realment impressionant la capacitat d'orientació que arriben a tenir per poder tornar, no tan sols a la mateixa ciutat ni al mateix mur sinó que a més, al mateix forat, després de viatjar més de 10.000 quilòmetres.

Amb els anys també ens hem donat compte que, a diferència dels adults, dels individus que hem anellat com a polls al niu, no n'hem trobat mai cap que tornés a criar a la colònia de la muralla. Suposem que aquest fet és degut als mecanismes naturals que tenen aquests ocells per tal d'evitar consanguinitat entre ells. Una altra hipòtesis seria que com que els polls es passen tota l'època de cria dintre del niu fins que surten i marxen cap a l'Àfrica no sàpiguem on tenen el niu. Si és així, pot ser que quan tornin de l'Àfrica no coneguin la ruta per arribar-hi, i hagin d'anar a criar a un altre lloc. En canvi, els adults, que si que han hagut de realitzar nombrosos trajectes al niu per tal de péixer els polls durant l'època de cria, es coneixen bé la ruta i poden repetir la zona de cria any rere any.

Àngel Aymerich Vilarrasa (Grup d'Anellament de Calldetenes-Osona)